

mínám, jak již těžce nemocen psal doma věnování do celé řady výtisků nejnovější knihy Psychologické eseje (z konce kariéry), zakoupených ve sboru.

Odpočívat odjížděl na chalupu, kde měl své včeličky. Vzpomínáte na výborný med, který jsme od něho mnozí každý rok odebírali?

Když jsme se s bratrem Matějčkem 5. 11. 2004 loučili ve Strašnickém krematoriu, řekl při modlitbě bratr Michael Otřisal: „Nesnažil se být velký, protože věděl, že velký je Bůh, a tak mohl sám jen klidně sloužit.“

Emil Veber

Emil Veber — 80 let

„Ono to dobře dopadne, uvidíš!“ Na takové a podobné věty si vzpomínám nejen ze svých začátků v tomto sboru, když jsem s hrůzou hleděl na nenaplněný rozpočet salárů toho kterého roku. A ono to – světe div se! – skutečně vždy dobře dopadlo.

To jen takový začátek, který ale nezmiňuji pouze pro pobavení. Ono to o něčem vypovídá. Bratr Veber slaví narozeniny v období, kdy církev slaví svatodušní svátky. Jakoby to nebylo náhodou – protože Emil i jeho žena Jiřina Boží církev milují. Milují sbor ve Vršovicích. A nežijí pouze v něm, ale žijí i pro něj.

V úvaze do tohoto čísla jsem mluvil o vděčnosti za ty, kteří neztrácejí sílu a vytrvale přikládají ruku k dílu v těch prostých věcech, které zabezpečují chod sboru. V našem sborovém společenství se nám při vyslovení tohoto poděkování spolu s jinými rozhodně vybaví manželé Veberovi.

A tak bych chtěl poděkovat a popřát. Poděkovat bratru Veberovi – Emilovi – za lásku ke sboru a mnohou pomoc a popřát, aby neztrácel ten optimismus a výhled, že Pán Bůh si svoji církev zachová.

Jiří Ort

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite  **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

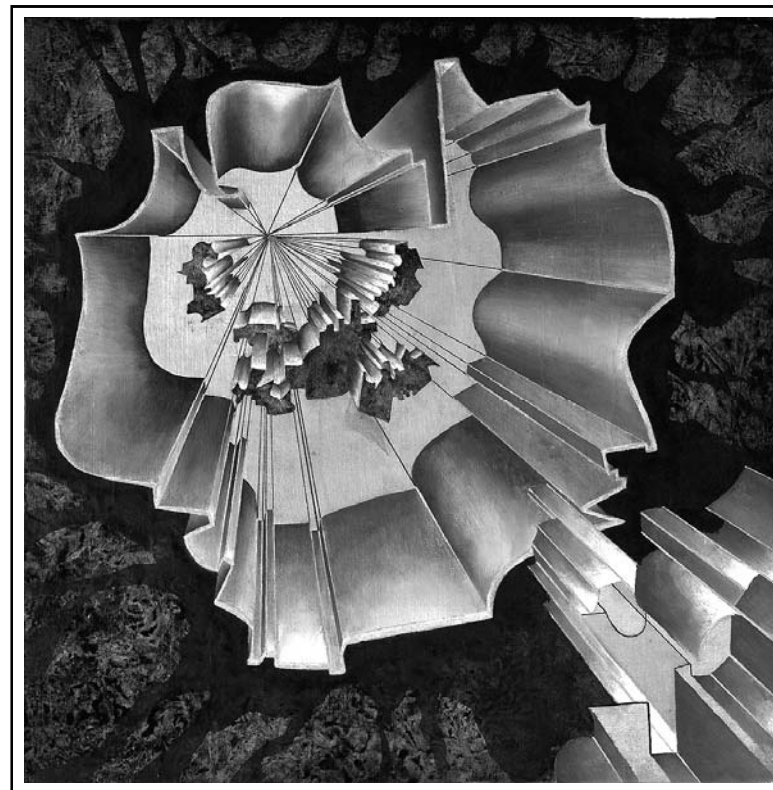
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
http://vrsovice.evangelnet.cz; Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada; Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort; Náklady na jeden výtisk: 11,50,- Kč

katakomby

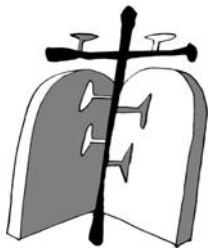
Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické



● Vojtěch Rada: „Brány k nekonečnu I.“, 2001 ●

Květen 2007

**Každý jazyk vyznávej, že Ježíš Kristus jest Pánem
v slávě Boha Otce.
Filipským 2,11 K**



Milí přátelé,

znovu se přiblížily svatodušní svátky. Při biblických hodinách právě probíráme Janovo evangelium – a tak jsme společně směli nahlédnout do Janových úvah o daru Ducha svatého.

„Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co

jsem vám řekl. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!“ (J 14,26n)

Jak těžko je to uchopitelné. V Lukášově evangeliu čteme, jak darem Ducha svatého vznikla církev. Vzniklo společenství, které ví, že se lidské srdce nemusí chvět a děsit. A Lukáš vypráví dál, aby povzbudil a ujistil, že sílu evangelia nic nepřemůže. Jsou to příběhy, které se např. obtížně vyprávějí dětem, jak právě v tomto období zjišťují učitelé nedělní školy. Příběhy, ve kterých je mnoho ponížení a přece nad nimi září Boží vítězství. Jenže na první pohled to vypadá, že Pán Bůh nás prostě z každé bryndy vytáhne nějakým tím zázrakem. A pak se vracíme domů, do naší všední reality, a ono nic.

Ale o to víc bychom se přece měli snažit! O to víc bychom měli pracovat, protože církev k něčemu musí vypadat! A ve vši té snaze najednou zjišťujeme, že jejím výsledkem je nervozita a výčitky, sledování, kdo jak pracuje na té Boží vinici. A přes všechnu snahu to není takové, jak bychom chtěli. Přes všechnu snahu pouze dosahujeme výčitek svědomí, když už nám docházejí síly a nejsme schopni naplňovat představy o církvi – svoje i těch druhých. A najednou se nám ztrácí i to, proč jsme vlastně na té Boží stavbě chtěli pracovat.

Půjčil jsem si knihu od Paula Tillicha s lákavým názvem „Odvaha být“. A na jejím konci, v doslovu prof. Petera J. Gomeše jsem si přečetl kousek z jednoho Tillichova kázání. Rád bych vám předal jeho poselství do letošních svatodušních svátků. Abychom se posílili, abychom si připomněli ten důvod, proč tu vlastně jsme, abychom se všichni společně uměli těšit z daru církve, z daru toho konkrétního společenství, ve kterém smíme společně žít. Abychom se uměli těšit z práce těch, kteří nás obdávají prostou péčí o provoz věcí, které musí fungovat, abychom se měli kde scházet, i těch, kteří právě nemají sílu a potřebují si odpočinout. Abychom se všichni společně uměli ve svobodě těšit z Boží milosti, kterou jsme směli poznat ve svědectví velikonočních svátků. Přestože tak málo víme, přestože tak málo umíme, přestože je nám tak úzko z toho, jak málo se nám daří uskutečnit víze o dobrém životě v soukromí i v církvi.

A tak už vám nabízím slovo milosti – milosti, kterou směli poznat v Duchu svatém i učedníci: „*Jsi přijat. Jsi přijat, přijat tím, jenž je větší než ty a jehož jméno neznáš. Neptej se nyní po jeho jméně, možná je nejdeš později. Nepokoušej se nyní cokoliv konat, možná později učiníš mnoho. Nic nehledej, nic nekonej, nic nezamyšlej. Prostě přijmi skutečnost že jsi přijat! Jestliže se nám toto přihodí, zažíváme milost.*“

(The Essential Paul Tillich, str.201)

Jiří Ort

O některých osobnostech v našem sboru - 1

Milé sestry, milí bratři,

dal jsem si za úkol seznámit sbor blíže s některými osobnostmi, které v něm byly nebo jsou a zúčastňovaly se nebo zúčastňují aktivně našeho sborového života. Chtěl bych, aby některá jména z historie našeho sboru nezmizela. Mladší generace se s některými postavami ve sboru již neseetkala. Ke své škodě se s nimi neseetkávali nebo neseetkávají i ti, kteří se sice ke sboru hlásí, finančně jej podporují, odebírají sborové dopisy, ale ve shromážděních se neobjevují, nebo jen zřídka. Ti, o kterých chci psát, nebudou seřazeni podle abecedy nebo podle významu, ale tak, jak se mi bude dařit shromáždit potřebné prameny a informace k popisu jejich činnosti ve sboru a jejich činnosti - povolání - ve společnosti.

Chci začít osobností, kterou asi většina z nás zná. Žel, není již mezi námi. Je to prof. PhDr. Zdeněk Matějček, CSc. (16. 8. 1922 - 26. 10. 2004). Třebaže je na něho otištěna vzpomínka ve Sborovém dopise z prosince 2004, chtěl bych ho nyní opět připomenout v rámci uvažovaných článků.

Mezinárodně uznávaný odborník, který vytvořil školu dětské psychologie a své poznatky předával i široké veřejnosti. Podílel se na vzniku publicistických pořadů a filmů o výchově dětí a problémech rodiny. Je autorem mnoha článků a knih o výchově. Byl zastáncem klasického modelu rodiny. Věnoval se vývoji dětí v sociálním ohrožení, zabýval se specifickými poruchami učení a osudy dětí vychovávaných mimo rodinu. Mimo jiné stál také u zrodu první SOS vesničky. Jeho publikace byly přeloženy do deseti jazyků. Spolupracoval se Světovou zdravotnickou organizací. Přednášel na Univerzitě Karlově. Vedle řady dalších ocenění byl v roce 1996 vyznamenán prezidentem republiky Medailí za zásluhy. Pro tohoto věřícího křesťana byl charakteristický laskavý a citlivý přístup k dítěti a k lidskému životu vůbec, schopnost dodávat odvalu a vyzývat k naději za všech okolností.

Bratr Matějček se objevil ve sboru se svou rodinou počátkem šedesátých let. Stal se pravidelným účastníkem sborových shromáždění. Nejen to. Zapojil se do práce takzvaných „čtvrťkařů“ vedených v té době bratrem Mirkem Radou (začíná se používat název třicátníci), a to tím, že přicházel na některé schůzky s přednáškami o výchově dětí. Pamětníci jsou ještě mezi námi. Další jeho aktivitou ve sboru bylo několikaleté členství ve staršovstvu. Vzpomínám, jak někdy při diskusích dovedl uvést různé názory svou moudrostí a typickým úsměvem na rozumné rozhodnutí. Byl také, zejména v posledních letech, skoro pravidelným účastníkem biblických hodin, ve kterých nebyl zdaleka jen pasivním posluchačem. Jeho vztah ke sboru se projevoval také tím, že do sborové knihovny věnoval vždy svou nově vydanou knihu a další výtisky zájemcům opatřil; peníze za ně získané věnoval sboru. Vzpo-

Císař Karel VI. vydává roku 1726 mandát proti kacířům, stanovující procedury při výslechu obviněných a trestní sazby. Válka sedmiletá umožňuje v roce 1740 v Prusku zabráněním Slezsku kolonizaci emigranty, o dva roky později však Prusové odcházejí a dochází k další emigrační vlně. 1756 opět odcházejí kolonisté do Pruska. I Marie Terezie vydává 1764 patent proti kacířům, teprve Josef II. r. 1780 ruší náboženské komise, misionáře a jezuitský řád, Tolerančním patentem vydaným v roce 1781 chce zamezit úbytku pracovních sil a odchodu obyvatel k nepříteli, k pruskému králi. Patent povoloval pouze vyznání augsburské, kalvínské a pravoslavné. Z katolické církve vystoupilo na 80 000 evangeliků.

Bratr Smetana, sám potomek exulantů z polského Zelowa a předseda občanského sdružení Exulant, nám také poutavě přiblížil život sboru v Zelowě. Koncem 18. století odcházejí exulanti z přelidněného Slezska do pruského Polska, kde mohli zakoupit pozemky a hospodařit. V r. 1802 přicházejí do Zelowa u Lodže první emigranti. Po vítězství Napoleonově v r. 1807 byl Zelow pod francouzskou správou, od r. 1813 pod vládou ruskou. Roku 1817 se exulanti konečně dočkali kazatele a r. 1819 získávají souhlas ke stavbě kostela a začínají sbírat peníze. V roce 1825 byl položen základní kámen a kostel byl slavnostně otevřen. Emigranti byli členy reformované polské církve. Koncem 19. století v Zelowě převažovali potomci českých exulantů. V roce 1909 přichází do Zelowa kazatel Radechovský, v roce 1920 tam žije 500 rodin potomků emigrantů. Po 2. světové válce se vrací 90% emigrantů do Československa, část jich vstupuje do církve baptistické. V Zelowě zůstává do dnešních dnů živý sbor, potomků těch, kteří vytrvali ve víře, nenechali se zlomit a pro víru byli ochotni opustit vlast.

Antonín Cuc

Kupóny do sbírky? Co to je?

Staršovstvo se na několika schůzích zabývalo mimo jiné i hospodařením sboru a obětavostí členů sboru. A došlo k závěru, že finanční obětavost členů sboru je velká a projevuje se i ve sbírkách, které konáme v neděli při bohoslužbách. Tyto však nemohly být zahrnuty do potvrzení o darech církvi, které je možné odečítat z Vašich daní. Proto staršovstvo rozhodlo o vydání tzv. sbírkových kupónů v hodnotách 20,-, 50,- a 100,- Kč. Členové sboru si je budou moci zakoupit u pokladníka sboru a při sbírkách tyto kupóny vloží do košíčku místo finanční hotovosti. Peníze za zakoupené kupóny budou evidované jako dar na potřeby sboru a tento bude přičten k saláru, darům na archové sbírky, Jeronýmovu jednotu atd. Na tyto peníze již několik let dostáváte potvrzení o daru církvi a uplatňujete na ně daňové úlevy.

Věříme, že se díky zavedení sbírkových kupónů podaří opět o něco navýšit příjmy našeho sboru tak, aby naše budoucí rozpočty byly vyrovnané i bez příjmů z pronájmu farářského bytu.

Magdalena Jelínková

Moje vzpomínka na bratra faráře J. Batelku

Bratra Batelku jsem poznala, když ještě farářem nebyl. Bylo to uprostřed druhé světové války, to jsem ještě chodila do nedělní školy, ve které nás začal vyučovat. Jeho příchodem se učení náboženství pro nás stalo mnohem přitažlivější nežli předtím, kdy nás vedly některé strašné sestry ze sboru. Byl to vysoký mladý muž s tmavými vlasy a jiskrnými očima, ale neuvěřitelně hubený. Nebylo divu, měl za sebou KT Sachsenhausen, kde byl uvězněn spolu s dalšími studenty po uzavření českých vysokých škol. Původně studoval architekturu. Chtěl být stavitelem, ale, jak později vyznal, domy lidé rozbíjejí a proto je třeba stavět lásku. Byl velice obětavý, věnoval nám hodně času jistě nad své povinnosti. Často s námi chodil na výlety, hrávali jsme různé zábavné hry, učili se nové písně, nacvičovali scénky na besídky ke každé možné příležitosti, ke kterým sám psal texty a básničky, některé si dodnes pamatuji. A když jsme odrostli nedělní škole po konfirmaci, ke které nás vzorně připravil, utvořili jsme dorost a pokračovali ve schůzkách.

Ač Mnichovice byla jen kazatelská stanice při sboru v Soběhrdech, scházelo se nás tolik, že starší mládež mívala své schůzky samostatně. Jen někdy byl společný program, třeba když přijela na pozvání mládež z Prahy. To už bylo po válce a bratr Batelka studoval bohosloví na fakultě v Praze. Také jsme společně slavili i Silvestra a vítali Nový rok o půlnoci zpěvem písní někde na kopcích za městem, nebo při měsíčním svitu sáňkovali. Jsou to milé vzpomínky na dobu, která zanechala v našich srdcích hlubokou brázdou, kterou čas nevyhladí. Pak ovšem jednou přišel den rozloučení, když bratr Batelka dostudoval a odešel sloužit do jiných sborů a bylo to pro všechny loučení opravdu těžké.

Bratr farář J. Batelka měl duši básníka a v našem Evangelickém zpěvníku je mnoho žalmů jím zveršovaných. Některé jeho básně jsme mohli číst i v našich Katakombách. Letos koncem května je to již osm let, co byl povolán do věčnosti, proto bych ráda jeho život připomněla i jednou z jeho básní, kterou jsem pro Okénko poezie (*viz následující strana*) vybrala ze sbírky „...jen ozvěna Tvého Slova“.

Jiřina Adamcová

Josef Batelka: Ohlédnutí

Za rosných jiter
v zahradách zraní,
na cestách tuláků
ticha a hvězd,
neslyšné dunění
Tvého zvěstování
zbrojilo srdce mé
k lásce a pro bolest.

V polední závratí
větrných vlání,
když nesli jsme z bojů
jen kořist svých ran,
útěšný poplach
Tvého zvěstování
přehlušil nadějí zvonění hran.

Za rmutných večerů
v slzách účtování,
kdy marnost nad marnost
šíří svůj škleb,
láska a milost
Tvého zvěstování
volá nás domů
kde víno a chléb.

Na schůzku seniorů 8.března se nás sešlo 18. Nejprve jsme vyslechli část mše D-dur Jana Dismase Zelenky vybranou Veberovými, Jiří Ort připravil úvahu na text z proročka Nehemiáše. Veberovi nás potom seznámili s aktualitami z tisku (o nálezu údajného Ježíšova hrobu, o pražském festivalu Mene Tekel o lidských právech a situaci církvi na venkově za minulého režimu, o vztahu anglikánské církve k papežovi, o křesťanech v Číně, Lutherových thesich a o vězeňské duchovní službě).

Pavel Smetana, emeritní synodní senior, nám vyprávěl o historii církve, se zvláštním zřetelem k náboženskému exilu. Reformace u nás začala o sto let dříve než v jiných zemích. K likvidaci „kacířů“ bylo na české země posláno 12 křižáckých výprav. V zemích koruny české bylo v polovině 16. století 1600 křesťanských farností, z toho 1400 protestantských (1200 novoutrakvisté, 200 staroutrakvisté) a jen 200 farností bylo katolických. Po nástupu Habsburka Ferdinanda I. byla Jednota bratrská zakázána a pronásledována, sborům i bratrské šlechtě byl konfiskován majetek. Po roce 1548 došlo k první exilové vlně, Bratři odcházeli na Moravu a do Slezska, v Polsku byla založena Jednota bratrská. R.1556 císař Ferdinand I. povolal do Čech jezuity s úkolem působit proti reformaci, dovolil jim zřídit v Praze katolickou universitu, na které studovala i řada synů šlechtických protestantských rodin.

R.1609 si čeští stavové podobojí na císaři vymohli Rudolfův majestát schvalující českou konfesi, dohodu luteránů, Českých bratří i ostatních evangelických směrů ve věcech náboženských. Všechny farní kostely v Praze byly v rukách „podobojích“, jen v chrámu sv.Víta a v kláštorech se konaly katolické bohoslužby. Nástupce Rudolfův Matyáš prosazoval katolíky.

Po porážce stavů na Bílé hoře v r.1621 došlo k systematické rekatolizaci. Všechna nekatolická náboženství byla v habsburských zemích nelegální, směly se konat jen katolické bohoslužby. Dochází k druhé exilové vlně, svobodní obyvatelé Čech a Moravy se mohli vystěhovat, odešlo 440 šlechtických rodin, konfiskované majetky získaly španělské a italské rody. Poddaní však museli přestoupit na katolickou víru a při nálezku protestantských knih nebo za účast na tajných shromážděních byli krutě trestáni. Některým se podařilo utéci do Saska (Pirna, Drážďany, Žitava, Zhořelec a Berlín – zde 3 české sbory), do Horních Uher odcházeli moravští členové Jednoty bratrské (Púchov, Skalica).

Během třicetileté války za Ferdinanda II. docházelo ke zmírnění rekatolizace. V r.1631 obsadili sasští vojáci české země a někteří emigranti se s nadějí vraceli do vlasti. Po uzavření pražského míru se ale poměry opět natolik zhoršily, že museli znovu odejít. Vestfálský mír (1648) přinesl náboženskou svobodu jen Německu, českým zemím naopak tvrdý útlak. Ke konci 17. století byla země kompletně rekatolizována, emigranti z té doby byli už pokřtěni v katolické církvi.

V roce 1722 byla v Ochranově (Herrnhutu) vytvořena spolu s německými luterány Obnovená jednota bratrská, základ tvořili evangelici z moravského Fulneku německé národnosti. Čeští protestanti odcházejí do polského Lešna. Emigrantská společenství vznikají také kolem Miškolce a v Uhrách okolo Hornádu, kde byla větší náboženská svoboda než v českých zemích.

Recepty 29

Úklid ve sboru a moravské koláče

Ve čtvrtek 3. května se uskutečnil generální úklid našich sborových prostor. Tentokrát byl trochu jinak zorganizovaný – trval jen jeden den a byl zakončen společnou večeří. Takže kromě práce jsme se mohli sejit u společného stolu.

Hlavními postavami celého dne byli Jiřinka a Emil Veberovi – ti rozdávali úkoly i prostředky, které jsme potřebovali k jejich splnění (rozumějte hadry, saponáty, kbelíky....), ale také připravili téměř vše dobré, čím jsme mohli potěšit naše žaludky. Za to jim jistě patří díky.

Za celý den se ve sboru vystřídal 10 lidí. Já jsem po dni naplněném pracovními povinnostmi přišla poslední. Musím říct, že jsem uvítala společnou večeři, protože až při ní jsem zjistila, kdo že se ve sboru právě nachází. Uvědomila jsem si, kolik je ve sboru různých koutů, ve kterých při plnění svých úkolů byli uklížeči schováni.

U večeře jsem se kromě jiného dozvěděla, že Jiřinka upekla pro brigádníky moravské koláče. Byly tak dobré, že pro později příchozí už nevystačily, a tak jsem vděčná za to, že nám všem dala Jiřinka k dispozici recept. Třeba se mi podaří udělat je také tak dobré.

Pro 5-10 osob je potřeba 50 dkg krupičkové mouky, 8 dkg cukru, 12 dkg másla, 2 žloutky, 3/8 l smetany, vanilka, sůl, citrónová kůra, kvásek (3 dkg droždí), na plech položit papír na pečení.

Zaděláme středně tuhé těsto, dáme vykynout. Z vykynutého těsta krájíme větší kousky, uděláme bochničky, které na kraji povytáhneme. Doprostřed každého dáme dobrou tvarohovou nádivku, těsto zabalíme (opět bochníček) a dáme na plech a necháme chvíli kynout. Vykynulé trochu roztlačíme, dnem skleničky uděláme důlky, které naplníme povidly. Kraje potřeme rozšlehaným vejcem, povidla posypeme máslovou sypánkou. Pečeme v dobře vyhřáté troubě. Napečené pocukrujeme.

Jiřinka nám ještě radí, že tvaroh, který obsahuje hodně vody zahušťuje nastrohaným tvrdým tvarohem.

Dobrou chuť!

Marie Ortová

Recepty předávejte Marii Ortové buď osobně (v kostele) nebo e-mailem (ortova@jabok.cuni.cz).

Informace o slevách a volných vstupech

Na začátku každého měsíce umožňují následující muzea a galerie volné vstupy:

Národní muzeum 1.pondělí od 9 hod.

Národní galerie 1.středa od 15 do 20 hod.

Muzeum hudby 1.čtvrtek od 10 do 18 hod.

Lobkovický palác 1.středa od 9 do 17 hod.

Náprstkovo muzeum 1.pátek od 10 do 18 hod.

Zemědělské muzeum 1.středa od 13 do 17 hod.

Umělecko-průmyslové muzeum každé úterý od 17 do 19 hod.

Muzeum Kampa každé pondělí od 10 do 18 hod.

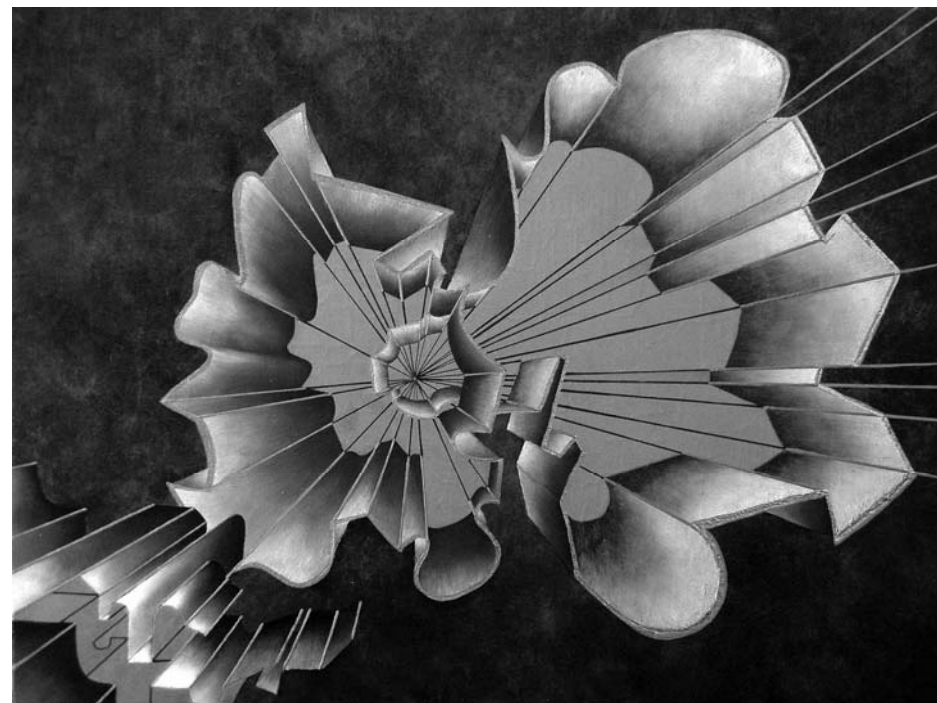
Muzeum hl.m.Prahy 1.čtvrtek do 20 hod. za 1 Kč

Od dubna připravuje volný vstup hradní obrazárna každé pondělí navečer.

Majitelé průkazek na MHD pro důchodce do 70 let mají vstup za 1 Kč do ZOO, skleníku Fata morgana a galerií v městském majetku. V pokladnách ale slevu nenabízejí a ani ji neuvádějí, je třeba se zeptat.

Přeji pěkné kulturní zážitky.

Jana Růžičková



Vojtěch Rada: „Brány k nekonečnu II.“, 2002

Svatá církev

Křesťanství působí ve světě jako církev. Ale církev je přece tak roztržštěná! Už od počátku byly problémy se společným slavením Stolu Páně (Ga 2,11-14) a spory se staly součástí života církve po celou dobu její existence. Když ve 4. století za císaře Konstantina Velikého dostala církev svobodu a později se stala církví státní, poznamenala sice v dobrém celou evropskou kulturu, ale vlastní evangelium kompromitovala tím, že ho spojila s vnější mocí. V církvi se tedy setkáváme s nejvyšší obětavostí, zvěstováním evangelia, vytvářením pevných společenství a s otevřeností vůči kultuře, ale současně i se zneužitím Božích věcí, s hádkami a boji a otřesnými ostudami, které jednotlivé církve Pánu Bohu dělaly a dělají. Pokusy o odlišení církve a křesťanů neobstojí. **V čem je potom církev svatá (srv. 1K 14,33)? Řekli jsme, že svatost neznamená mravní dokonalost, ale spojení se svatým Bohem, ale i tak se ptáme, v čem to spojení spočívá. Rozhodně nespočívá v tom, že by křesťané byli mravně lépe disponováni než ostatní lidé. Spočívá skutečně jen v tom, že jako církev se nemůžeme zbavit svědectví o Bohu a o Ježíši Kristu, které ji usvědčuje z nedůslednosti a nevěry, kdykoli se mu zpronevěří.** Proto byla a je schopna stále se obnovovat, napravovat reformami i reformacemi, přiznávat (vyznávat) své viny a tak vytvářet předpoklady k nápravě.

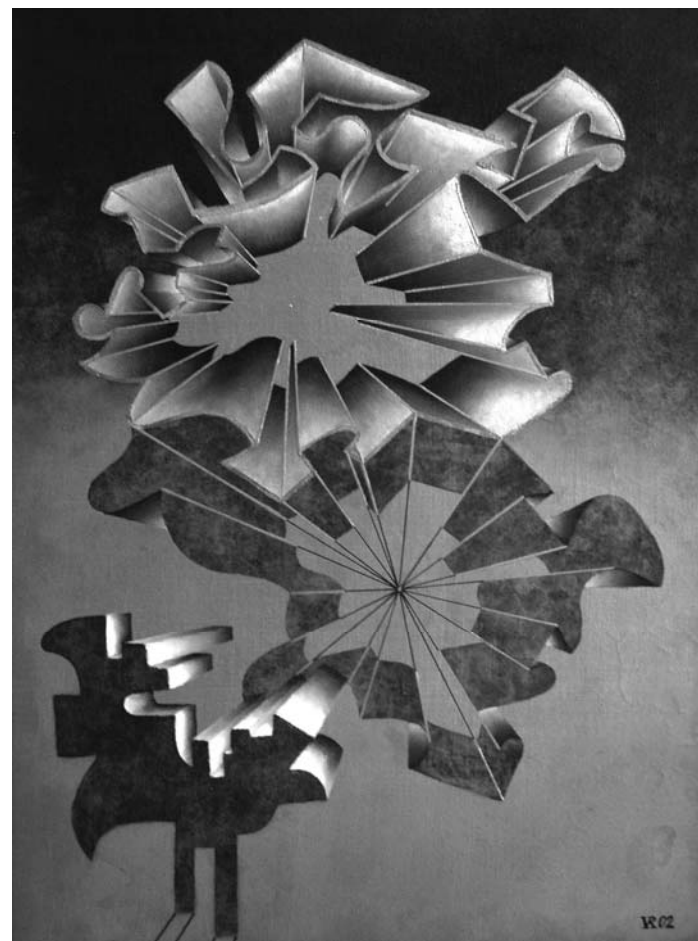
Když v Ef 5,27 čteme o tom, že Kristus si připravil církev bez poskvrny, svatou a bezúhonnou, je to výraz jejího poslání, ne popis jejího stavu. O tom se mluví třeba v Ef 5,11, kde jsou adresáti varováni, aby se nepodíleli na „skutcích tmy“. Tato vnitřní kvalita, daná Božím záměrem, není navenek zcela zřetelná. Lidé vidí především nedostatky církve. V tomto smyslu lze mluvit o **církvi neviditelné**. Ale jen s výhradou. Především ta **skutečná, Bohem stále obnovovaná církev neexistuje jinde než v rámci církve viditelné, roztržštěné do jednotlivých křesťanských společenství, církví**. A za druhé je **neviditelná církev vždycky viditelná v důsledcích, v „ovoci“ své práce**. I to, co se zdá být samozřejmou setrvačností, totiž když se pro Krista rozhodují vědomě další generace, je projev zvláštní Boží moci, která církev provází. Evangelista Matouš si tohoto problému byl vědom a několika obrazy ukázal celý problém. V podobnosti o **koukoli a pšenici** je pole, na němž roste pšenice i koukol, církev sama. Teprve na Božím soudu, při „žni“ bude obojí rozlišeno. Ale úroda na tom poli již nyní zřetelně roste (Mt 13,24-30, srv. 36-43). Podobně doplňuje podobnoství o hostině epizodu s těmi, kteří přišli na hostinu, účastnili se radostného společenství, ale nepřipravili se na to, přišli se tam jen najíst (Mt 22,1-4). **Církev je tedy různorodé těleso, ale to, co ji dělá církví, je Boží milost, Boží vyvolení – poslání**. Už starozákonní Izrael byl *pronárodem svatým* (Ex 19,6, srv. 1Pt 2,9). Jeho svatost však spočívala ve vyvolení k tomu, aby *hlásal mocné skutky*

toho, který ho vyvolal ze tmy do svého podivuhodného světla (1Pt 2,9). Církev je nepřemožitelná právě pro své vyznání, které jako první vyslovil apoštol Petr. Proto je nazván skálou, na které Kristus zbuduje církev (Mt 16,13-20). Je to vyznání apoštolské generace, která prožila velikonoční dění. Všechna ostatní vyznání se k tomuto potvrzení totožnosti Vzkříšeného s „pozemským“ Ježíšem připojují a spoléhají na ně.

Církev je tedy svatá, protože ví, komu má vyznat své viny, je nepřemožitelná, protože ji obnovuje Bůh sám, protože při vši své hříšnosti nemůže zapřít to, na čem stojí.

Jiří Ort

/Z textů pro konfirmandy/



Vojtěch Rada:
„Brány k nekonečnu III.“,
2002